

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie K.S.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

w dniu 29 sierpnia 2023 r.

wniosku skazanego

w przedmiocie wznowienia postępowania prawomocnie zakończonego

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 17 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa 230/21,

zmieniającego w części wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 21 grudnia 2020 r., sygn. akt V K 37/20,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec
jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 17 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa 230/21, częściowo zmienił wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 21 grudnia 2020 r., sygn. akt V K 37/20.

W dniu 10 lipca 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek skazanego o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Skazany wezwany zarządzeniem z dnia 26 lipca 2023 r. do wskazania okoliczności, w oparciu o które domaga się wznowienia postępowania, pismem z dnia 17 sierpnia 2023 r., powołując się na treść art. „540 § 2 b k.p.k.”,

wskazał na sprzeczność w zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków (B. D., J. S. i I. S.) w zakresie odnoszącym się do przebiegu zdarzenia. Ponadto podkreślił, że były też naruszenia art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, a takich okoliczności może dopatrzeć się adwokat, który powinien przeanalizować sprawę. W konsekwencji, zdaniem wnioskodawcy, został on niesłusznie skazany z art. 148 § 1 k.k. a nie z art. 157 § 1 k.k., czyli na karę surowszą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wobec oczywistej bezzasadności wniosku skazanego należało odmówić jego przyjęcia. Przedmiotem rozstrzygnięcia w postępowaniu o wznowienie jest kwestia istnienia podstaw do wznowienia postępowania. Te podstawy zaś zostały wskazane w art. 540 k.p.k., art. 540 a k.p.k. i 540 b k.p.k., przy czym katalog ten ma charakter zamknięty. Z kolei, przepis art. 545 § 3 k.p.k. wprowadza obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania, złożonego osobiście przez stronę, pod kątem tego, czy nie jest on oczywiście bezzasadny, a zatem czy nie zaistniała sytuacja, w której we wniosku o wznowienie wskazane zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania, albo też wniosek ten oparto na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 k.p.k.

Taka właśnie sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. Skazany chociaż formalnie wskazał w swoim wniosku o wznowienie na podstawę opisaną w art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. (błędnie co prawda podając art. 540 § 2 b k.p.k.), to jednak w jego uzasadnieniu odwołał się do takich okoliczności, które w żadnym razie nie stanowią przesłanek wznowienia. Przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. przewiduje bowiem, że postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, iż oskarżonego skazano za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie. **Chodzi tu zatem o nowe fakty lub dowody nieznane przedtem sądowi i stronie.** To zadaniem wnioskodawcy jest przy wykazaniu zaistnienia tego rodzaju nowych faktów lub dowodów, które mogłyby wskazywać na wysokie prawdopodobieństwo dopuszczenia się pomyłki sądowej i wydania błędnego wyroku. Tymczasem analiza wniosku skazanego wprost dowodzi, że żadna ze wskazanych w nim okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek zawartych we wcześniej wspomnianym przepisie, a zarzuty jakie stawia skazany wyrokom wydanym w jego sprawie, dotyczą tylko postępowania dowodowego, a w szczególności nieprawidłowej jego zdaniem oceny zeznań świadków przesłuchanych przecież w toku postępowania sądowego. Nie sposób więc traktować ich jako nowych dowodów, skoro omówienie depozycji tych świadków

znajduje się w aktach sprawy (patrz. uzasadnienie wyroku SO W., k. 846 akt V K 37/20).

Subiektywna interpretacja tych dowodów, jak i ocena prawna procesu („*naruszenie art. 42 ust 2 Konstytucji RP*”) nie spełniają kryterium wynikającego z treści art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. ani też z innych podstaw wznowieniowych.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[f.n]